

Sygn. akt I C 876/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk - Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Aleksandra Konkel

Protokolant:(...)

po rozpoznaniu w dniu 26 września 2016 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa K. K.

przeciwko (...) Spółce akcyjnej w W.

o zapłatę

1. zasądza od (...) Spółki akcyjnej w W. na rzecz K. K. kwotę 3.057,19 zł (trzy tysiące pięćdziesiąt siedem złotych dziewiętnaście groszy) wraz z odsetkami:

- od kwoty 2.811,19 zł od dnia 14 lipca 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. w wysokości odsetek ustawowych oraz od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty w wysokości ustawowych odsetek za opóźnienie,

- od kwoty 246 zł od dnia 23 listopada 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. w wysokości odsetek ustawowych oraz od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty w wysokości ustawowych odsetek za opóźnienie;

2. oddala powództwo w pozostałym zakresie,

3. zasądza od (...) Spółki akcyjnej w W. na rzecz K. K. kwotę 230,11 zł (dwieście trzydzieści złotych jedenaście groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

IC 876/15

UZASADNIENIE

Powód K. K., pozwem skierowanym przeciwko (...) S.A. w W. (dalej jako: (...)) wniósł o zasądzenie na swoją rzecz kwoty 7.180,39 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 6.934,39 zł od dnia 13 lipca 2013 r. do dnia zapłaty i od kwoty 246 zł od dnia 23 listopada 2013 r. do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wskazał, iż w dniu 12 czerwca 2013 r. należący do powoda pojazd marki S. o nr rej. (...) został uszkodzony wskutek wypadku komunikacyjnego, za którego spowodowanie odpowiedzialność ponosi kierujący pojazdem ubezpieczonym w (...). Pozwany przyznał powodowi odszkodowanie w łącznej wysokości 5.988,81 zł. Zdaniem powoda odszkodowanie jest zaniżone. K. K. zlecił wykonanie kalkulacji naprawy niezależnemu rzeczoznawcy, który wyliczył ten koszt na 12.923,20 zł. Powód domaga się zapłaty kwoty 6.934,39 zł stanowiącej różnicę pomiędzy odszkodowaniem należnym a wypłaconym, a także kwoty 246 zł tytułem kosztów sporządzenia kalkulacji.

Nakazem zapłaty z dnia 5 marca 2015 r. wydanym w sprawie I Nc 339/15 referendarz sądowy Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany wniósł sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty zaskarżając go w całości i domagając się oddalenia powództwa na koszt powoda.

W uzasadnieniu wskazał, iż szkoda poniesiona przez powoda została mu wyrównana, natomiast przedstawiona przez powoda kalkulacja naprawy jest zawyżona w odniesieniu do cen za części zamienne i stawek robocizny. Zdaniem pozwanego nieuzasadnione jest zastosowanie do naprawy części oryginalnych, bowiem doprowadziłoby to de facto do bezpodstawnego wzbogacenia powoda. Ponadto powód nie przedstawił dowodu zakupu części od autoryzowanego dystrybutora, co pozwala na przypuszczenie, że naprawa została lub zostanie dokonana przy użyciu części tańszych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 czerwca 2013 r. doszło do kolizji, w wyniku której uszkodzeniu uległ motocykl powoda marki S., o nr rej. (...).

W dniu zdarzenia pojazd kierowany przez sprawcę szkody objęty był obowiązkowym ubezpieczeniem od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) S.A w W..

/okoliczność bezsporna/

Szkoda została zgłoszona ubezpieczycielowi w dniu 13 czerwca 2013 r.

/okoliczność bezsporna, nadto dowód: zgłoszenie szkody, k. 34-36 akt szkody/

Z tytułu kosztów naprawy pojazdu, pozwany przyznał powodowi odszkodowanie w wysokości 5.988,81 zł.

/okoliczności bezsporne, nadto dowód: kalkulacja naprawy nr (...), k. 12-17; decyzja o przyznaniu odszkodowania, k. 18 /

Na zlecenie powoda sporządzony został, przez niezależnego rzeczoznawcę, kosztorys naprawy motocykla. Całkowity koszt naprawy, ustalony na podstawie tej kalkulacji wyniósł 12.923,20 zł. Z tytułu wykonania przedmiotowej usługi powód poniósł koszty w wysokości 246 zł. W dniu 23 października 2013 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty ww. kosztów poniesionych na niezależnego rzeczoznawcę oraz dopłaty odszkodowania w pełnej wysokości, jednak bezskutecznie.

/okoliczności bezsporne, nadto dowód: kalkulacja naprawy nr DN- (...), k. 19-23; faktura VAT, k. 24; korespondencja stron, k. 25-26/

Niezbędne koszty naprawy motocykla powoda według technologii producenta, z uwzględnieniem cen części nowych i oryginalnych oraz stawek robocizny obowiązujących w autoryzowanych stacjach obsługi, wynoszą 15.538,33 zł brutto. Wartość przedmiotowego motocykla w stanie nieuszkodzonym na dzień 12 czerwca 2013 r. wynosiła 13.700 zł brutto, natomiast wartość pojazdu uszkodzonego wynosi 4.900 zł.

/dowód: opinia biegłego K. T. wraz z kalkulacją i opiniami uzupełniającymi, k. 59-66v, k. 92-93v, k. 118-120v; przesłuchanie powoda K. K., k.108-109, 111/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

W pierwszej kolejności podkreślić należy, iż stan faktyczny pomiędzy stronami w dużej mierze nie był sporny. Pozwana potwierdziła, iż ponosiła odpowiedzialność z tytułu ubezpieczenia OC za zdarzenie, w którym został uszkodzony pojazd powoda oraz że wypłaciła odszkodowanie w kwocie 5.988,81 zł, odmawiając wypłaty w pozostałej części.

Stan faktyczny został ustalony na podstawie dokumentów przedłożonych do akt sprawy oraz znajdujących się w aktach szkody, których wiarygodności i prawdziwości żadna ze stron nie kwestionowała, jak również zeznań powoda złożonych na okoliczność ustalenia danych umożliwiających określenie wartości pojazdu powoda w stanie przed kolizją z 12 czerwca 2013 r. Zeznania te Sąd uznał za szczere i spójne. Podstawą ustaleń Sąd uczynił również opinię biegłego sądowego w zakresie techniki samochodowej, jakości i kosztów napraw powypadkowych w ruchu drogowym oraz szkód związanych z eksploatacją pojazdów, a także wyceny wartości pojazdów mechanicznych K. T.. Biegły w swojej opinii – w zakresie dotyczącym wyliczeń naprawy z użyciem części nowych i oryginalnych – posługiwał się jasnymi i precyzyjnymi określeniami oraz w sposób wyczerpujący i zupełny udzielił odpowiedzi na zadane pytania. Należy stwierdzić, iż wnioski zawarte w opinii biegłego, w tym zakresie, są jasne, a przeprowadzony wywód stanowiący ich uzasadnienie jest logiczny. W tym stanie rzeczy Sąd uznał opinię biegłego za rzetelną, mając na względzie także to, że osoba ją sporządzająca posiada odpowiednie kwalifikacje w dziedzinie, w zakres której wchodził przedmiot opiniowania.

Obie strony wniosły zastrzeżenia do przedmiotowej opinii dotyczące wyliczeń kosztów naprawy poza siecią dealerską. Sąd jednak nie brał pod uwagę ustaleń opinii w tym zakresie, ponieważ sam biegły wskazał, że obecnie nie ma możliwości przeanalizowania jaka była dostępność zakupu na rynku wtórnym części niezbędnych do przeprowadzenia naprawy, a precyzyjne wyliczenie kosztu naprawy według cen części zamiennych na dzień szkody nie jest możliwe. Co więcej, biegły w tym wariancie zastosował amortyzację części, co – biorąc pod uwagę ustaloną linię orzecznictwa – nie jest zdaniem Sądu zasadne. Należy wskazać, iż Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 05 listopada 1980 r., w sprawie o sygn. akt III CRN 223/80, który Sąd podziela, wyraźnie stwierdził, że obniżenie należnego poszkodowanemu świadczenia o stopień amortyzacji wymienionych części pojazdu na nowe nie znajduje podstaw prawnych. Oznacza to, że odszkodowanie należy ustalić według cen nowych części, bez pomniejszania ich wartości o amortyzację.

Powód kwestionował także opinię w zakresie, w jakim biegły uwzględnił konieczność wymiany obudowy wału i obudowy wahacza (powód wskazywał, że wystarczające byłoby ich lakierowanie, co obniżyłoby koszty naprawy i nie skutkowało rozliczeniem szkody jako całkowitej). Sąd podzielił w tym aspekcie stanowisko biegłego, który – w przeciwieństwie do stron – posiada wiadomości specjalne, i który wyjaśnił tę kwestię w opinii uzupełniającej wskazując, iż konieczność takiej wymiany wynika z technologii opracowanej przez producenta a podyktowana jest względami bezpieczeństwa.

Zgodnie z przepisem art. 822 kc w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 kc).

Wysokość odszkodowania powinna być ustalona według reguł określonych w art. 363 kc i art. 361 kc.

Zgodnie z dyspozycją art. 361 § 1 kc zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z których szkoda wynikła. W myśl § 2 niniejszego przepisu, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby szkody nie wyrządzone. Przepis art. 361 § 2 kc statuuje zatem zasadę pełnego odszkodowania. Podstawową funkcją odszkodowania jest bowiem kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody. Jednocześnie naprawieniu podlega jedynie taka szkoda, która pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem wyrządzającym szkodę. Oceny, czy poniesienie określonych kosztów mieści się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego, należy dokonywać na podstawie indywidualnej sytuacji poszkodowanej i konkretnych okoliczności sprawy.

Stosownie do treści art. 363 § 1 kc przysługujące poszkodowanemu prawo wyboru sposobu naprawienia szkody, może doznać ograniczenia, jedynie wtedy, gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby

pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty. W wypadku zatem nieopłacalności naprawy uszkodzonego pojazdu, odpowiedzialny za wypadek obowiązany jest do zapłacenia odszkodowania według wartości pojazdu przed wypadkiem, pomniejszonej o jego wartość po wypadku (tzw. metoda szkody całkowitej). Jak podkreśla się w orzecznictwie przedmiotu w przypadku uszkodzenia pojazdu odszkodowanie obejmuje przede wszystkim kwotę pieniężną, konieczną do opłacenia jego naprawy lub przywrócenia do stanu sprzed wypadku. Przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Jeżeli zatem właściciel uszkodzonego pojazdu żąda przywrócenia stanu poprzedniego poprzez naprawę pojazdu, sprawca szkody, bądź też osoba zobowiązana do jej naprawy, nie może mu narzucić innej formy odszkodowania, w szczególności polegającej na tym, by poszkodowany poddał kasacji uszkodzony pojazd i poprzestał na odszkodowaniu w postaci różnicy między wartością pojazdu przed wypadkiem a ceną tzw. pozostałości. Wyłącznie w przypadku, gdyby remont pojazdu okazał się niemożliwy albo pociągał za sobą nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ograniczałoby się do takiej formy odszkodowania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 września 1970 r., II CR 371/70, OSNCP 1971, nr 5, poz. 93 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 1981 r., I CR 17/81, OSNCP 1981, nr 10, poz. 199). Jedynie więc w przypadku, gdy koszt naprawy pojazdu po wypadku przekraczał wartość pojazdu sprzed tego zdarzenia w stopniu, który uzasadnia uznanie naprawy za nieopłacalną, celowe uzasadnione będzie odstąpienie przy ustalaniu odszkodowania od dokonania restytucji. W takim przypadku wysokość szkody stanowić będzie różnica między wartością pojazdu sprzed wypadku a wartością pozostałości.

Jak wynika z opinii biegłego, sytuacja taka zachodzi w niniejszej sprawie, bowiem koszt naprawy motocykla powoda przekracza jego wartość sprzed zdarzenia. W związku z powyższym, należne powodowi odszkodowanie z tego tytułu stanowi kwota 8.800 zł będąca różnicą pomiędzy kwotą 13.700 zł (wartość pojazdu sprzed wypadku) a kwotą 4.900 zł (wartość pozostałości).

Jakkolwiek powód wskazywał, że motocykl został naprawiony, nie wskazał jaką kwotę wydatkował na ten cel, jak również nie przedstawił żadnych dowodów mających poniesione wydatki wykazać.

Sąd uznał za uzasadniony koszt 246 zł poniesiony przez poszkodowanego tytułem zapłaty za sporządzenie przez niezależnego rzeczoznawcę kosztorysu naprawy pojazdu. Wskazać należy, iż poniesienia kosztu sporządzenia kalkulacji pozostaje w związku ze zdarzeniem powodującym szkodę. Zlecenie takiej wyceny, wobec faktu, iż powód nie ma specjalistycznej wiedzy w tym zakresie, było niezbędne celem ustalenia realnej wysokości dochodzonych roszczeń.

Łączna kwota należnego powodowi odszkodowania wynosi zatem 9.046 zł, którą należy pomniejszyć o kwotę 5.988,81 zł wyplaconą powodowi przez pozwanego na etapie postępowania likwidacyjnego. W konsekwencji uzupełniająca suma odszkodowania winna wynosić 3.057,19 zł i taką też kwotę Sąd zasądził na rzecz powoda, o czym orzekł w punkcie 1. wyroku, równocześnie oddalając powództwo w pozostałym zakresie, o czym orzeczono w punkcie 2.

Odnosząc się zaś do terminu spełnienia świadczenia, wskazać należy, iż został on określony w art. 817 kc. Jako termin podstawowy w tym zakresie przyjmuje się okres 30 dni licząc od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie oraz termin 14 dni, licząc od dnia, kiedy przy zachowaniu należytej staranności było możliwe wyjaśnienie okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu albo wysokości odszkodowania. Terminy wskazane powyżej są terminami maksymalnymi i nie ma przeszkód, aby ubezpieczyciel wcześniej uznał swoją odpowiedzialność i wypłacił stosowne odszkodowanie. O swojej podstawie odpowiedzialności pozwana powzięła wiedzę w chwili, gdy powód zgłosił fakt zaistnienia zdarzenia komunikacyjnego, co miało miejsce w dniu 13 czerwca 2013 r. Jednocześnie oceniając okoliczności niniejszej sprawy uznać należało, że brak było obiektywnych przeszkód, aby w ustawowym terminie 30 dni, który upłynął w dniu 13 lipca 2013 r., pozwany wypłacił powodowi odszkodowanie w pełnej wysokości. Odsetki od kwoty 2.811,19 zł (z tytułu odszkodowania za uszkodzenie motocykla) należało więc zasądzić od dnia 14 lipca 2013 r. (a nie od 13 lipca 2014 r., jak wskazano w pozwie) to jest od 31-go dnia licząc od zgłoszenia szkody. Żądanie zapłaty odsetek za dzień 13 lipca 2014 r., podlegało zatem oddaleniu jako niezasadne.

Odsetki od kwoty 246 zł (koszt sporządzenia kalkulacji) Sąd zasądził na podstawie art. 481 § 1 kc zgodnie z żądaniem pozwu – od dnia 23 listopada 2013 r., mając na uwadze, iż powód wezwanie do zapłaty tej kwoty wystosował w dniu

23 października 2013 r. W wezwaniu tym powód nie określił wprawdzie terminu do spełnienia świadczenia, jednak zdaniem Sądu okres miesiąca był całkowicie wystarczający na ustosunkowanie się przez pozwanego do tego żądania. Równocześnie, z uwagi na zmianę brzmienia przepisu art. 481 kc od dnia 1 stycznia 2016 r., dokonano rozróżnienia na odsetki ustawowe za opóźnienie, przysługujące powodowi od tej daty i odsetki ustawowe, przysługujące za okres do dnia 31 grudnia 2015 r.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie 3. wyroku na mocy art. 98 § 1 kpc w zw. z art. 100 kpc, art. 108 § 1 kpc oraz § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490), rozdzielając je między stronami w stosunku: 57% – powód, który przegrała spór w takim zakresie i 43 % – pozwany. Na koszty te złożyły się po stronie powodowej: opłata od pozwu w kwocie 360 zł, 1.217 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa oraz 571,36 zł wynagrodzenia biegłego. Po stronie pozwanej koszty ograniczyły się do kosztów zastępstwa procesowego wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa (1.217 zł). Po dokonaniu kompensaty wzajemnych należności kwota należna powodowi wyniosła 230,11 zł.

Zarządzenia:

(...)

(...)

(...)